

SLOVENKA

GLASILO SLOVENSKEGA ŽENSTVA

Zvezek 13.

V Trstu, 1. julija 1899.

Letnik III.

Po slovesu.

1.

(Na kolodvoru.)

Nad nama tajno spet šumé
kostanji gostovejni,
a nama krči se srcé
v bolesti zdaj brezmejni.

Prekratkih ur minil je tek,
kot srečna tu sva stala,
kot ločena bilá že vek
se burno pozdravljala.

A zdaj že blizu žvi žga vlak,
svetilka zré krvavo —,
na drugo stran spet mora vsak
ti v levo jaz na pravo!

2.

(Slovo.)

»Daj mi roko in Bog s tabó
zdaj ljubček se ločiva,
saj mnogo že in zdaj še to
ločitév pretrpiva!«

Na videz kaj pogumno sem
ločitvi v lice zrla,
oh, kaj zato, če mi pri tem
je toge duša mrla . . .

3.

(Tolažba.)

Pod nebom žalno se drvi
oblak kot črna noč témán,
in gosto-sive so megle
zastrle polja nam raván.

Hu! že divja jesenski piš...
gorjé, gorjé ti rosni cvet!
Sedaj pa tudi ti z mano
poslovi se s poletjem spet.

Jesen, jesen oj, zrem te tú,
prišel že zopet je tvoj čas,
ki brez sočutja zamori
na polju, vrtilh cvetja kras!

Zakaj se duši dobro zdi,
da strte rože zdaj medle?
Ker se razstati moglo spet
v bolesti s tabo je srcé!

Zorana.

